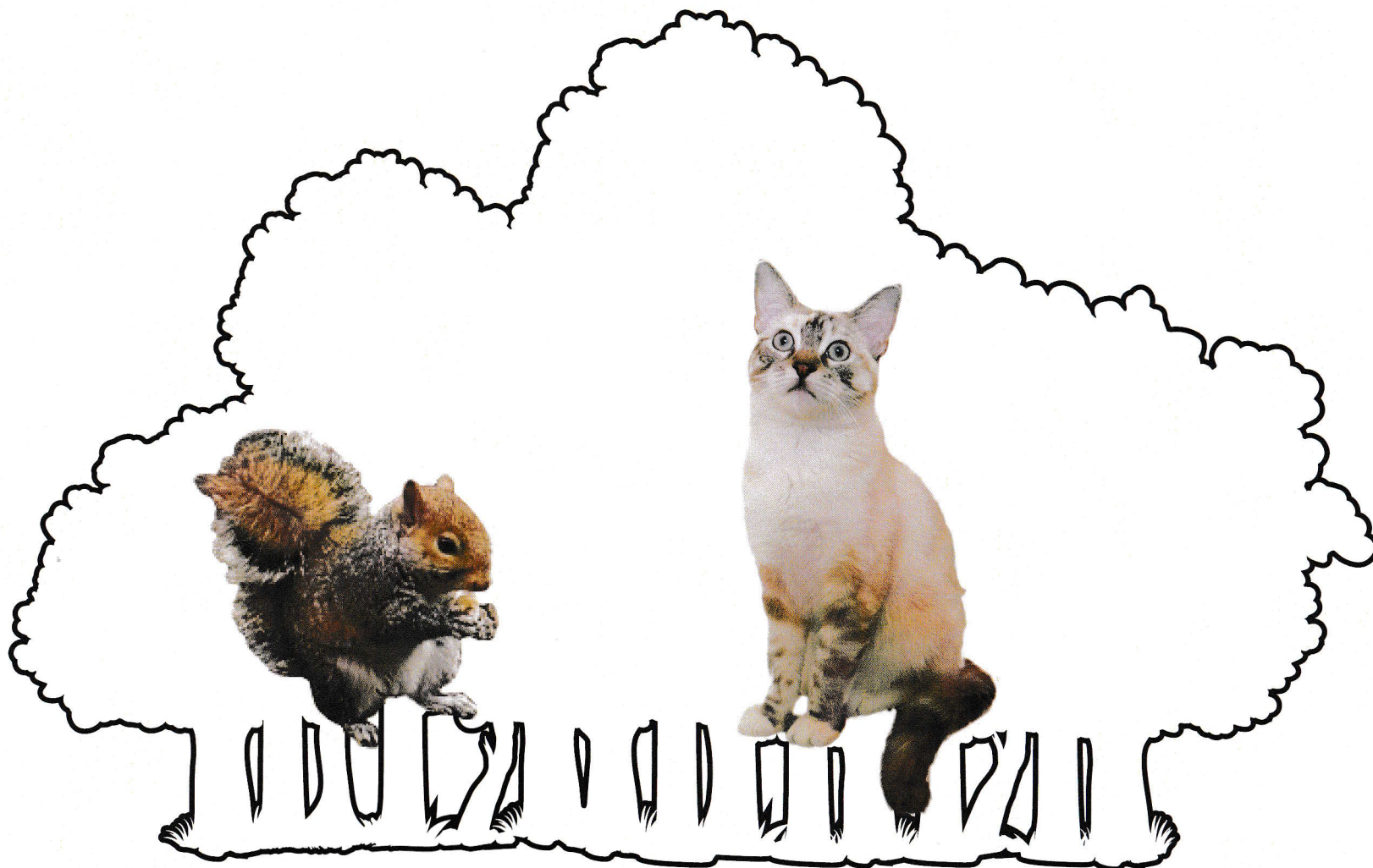

O'Loty te invită în pădurea magică Boreea
O'Loty t'invite dans la forêt magique Boreea

Cuvânt înainte pentru părinți

Când eram mică, bunicul mă ducea să mă joc în parc. Mă supraveghea cu răbdare prin rama ochelarilor și aștepta. Nu aveam încă doi anișori, nu știam să-i pronunț numele și nici măcar să pronunț cuvântul „ochelari”. Dar știam că înainte de a o lua la drum spre casă, urma să mă așeze pe o bancă, probabil să mă odihnesc după atâta joacă, și avea să-mi povestească diverse isprăvi ale unor personaje pe care le inventase el. „Hai, Tata Lali, mai povestește”, am zis într-o zi, dându-i o poreclă pe care întreaga familie urma să o adopte. Nu știam că el își pregătea cu o seară înainte ce avea să îmi povestească, nici că fiecare istorioară avea tâlcul ei. Una mă învăța să fiu ordonată, alta să îmi ascult părinții și așa mai departe. Eu îi auzeam glasul limpede, tonul blând, îi simțeam palma caldă mângâindu-mi mâna și trăiam din plin aventurile acelor personaje. Nu îmi aduc aminte de poveștile în sine, dar am reținut, sper, mare parte din ceea ce m-au învățat.

Dedic această carte tuturor acelor care spun copiilor povești.

Marina ANCA

Avant-propos pour les parents

Quand j'étais petite, mon grand-père m'emmenait jouer au parc. Il me surveillait patiemment à travers ses lunettes et attendait. Je n'avais pas encore deux ans, ne pouvais pas prononcer son nom et n'arrivais même pas à dire le mot « lunettes ». Mais je savais qu'avant de rentrer à la maison, il allait m'asseoir sur un banc, probablement pour me reposer un peu après avoir tant joué, et qu'il allait me raconter les nouvelles aventures de divers personnages qu'il avait inventés. « Allez, Grand' Pa' Lali, raconte-moi encore », lui dis-je un jour, en lui donnant ainsi un surnom que ma famille allait adopter. Bien entendu, je ne savais pas alors qu'il préparait ses contes la veille et encore moins que ce qu'il me racontait avait un but éducatif. L'un m'apprenait à être ordonnée, l'autre à écouter mes parents, etc. J'écoutais sa voix claire, son ton doux, je sentais sa paume chaude caresser ma main et vivais pleinement les aventures de ses personnages. Je ne me souviens pas de ses contes, mais j'espère avoir retenu une grande partie de ce qu'ils m'ont appris.

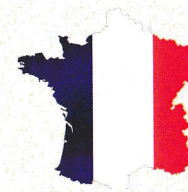
Je dédie ce livre à tous ceux qui lisent des histoires aux enfants.

Marina ANCA

Într-o după-amiază de toamnă caldă, un grup de fete și băieți extrem de cuminți în dimineața respectivă, a fost invitat de zâna cea bună să vină în pădurea magică, în întâmpinarea unor animale și păsări speciale. Îndată, râsetele lor pline de voie bună au răsunat în minunata pădure Boreea.

În această pădure magică, natura vorbea pe înțelesul copiilor. Fiecare adiere de vânt, fiecare foșnet de frunze era, de fapt, un răspuns la o întrebare. Unii copii voiau să afle ceva despre un copac, alții despre o pasăre sau un animal și astfel, cu toții învățau că fiecare element al naturii are un scop anume.

Par un bel après-midi d'automne, un groupe de filles et de garçons fut invité par la bonne fée à venir se promener dans la forêt magique Boreea afin de découvrir des oiseaux et animaux formidables. Aussitôt, leurs rires joyeux s'entendirent à travers les bois féeriques.

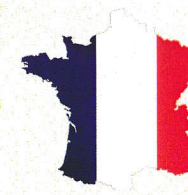
Dans cette forêt magique, la nature parlait aux enfants. Chaque brise de vent, chaque craquement de feuilles était une réponse à une question. Certains enfants voulaient apprendre quelque chose sur un arbre, d'autres sur un animal ou un oiseau et ainsi, tous apprenaient que dans la nature chaque élément a un rôle particulier.

**„Eu sunt plină de noroc, nu sunt singură deloc! Chiar acum mă așteaptă o pasăre foarte deșteaptă! continuă pisica.
— Ce bine de tine! Eu O’Loty mă numesc și de obicei doar singură hoinăresc”, zise veverița.**

Tot vorbind și mergând prin pădurea fermecată, animăluțele nu băgară de seamă ce bine și frumos fusese construit podul de lemn pe care se aflau. Îl trecură nepăsătoare, dornice să ajungă mai repede în altă parte a pădurii Boreea. Acolo, vegetația era atât de verde și de deasă, încât soarele de abia putea să se strecoare printre frunzele ferigilor gigantice.

**« J’ai beaucoup de chance et de connaissances.
Un oiseau intelligent m’attend là-bas, au bout de ce pont en bois, continua le chat.
— Très content pour toi. Moi, je m’appelle O’Loty et je n’ai pas d’amis » dit l’écureuil.**

Tandis qu’ils marchaient à travers la forêt magique, les animaux ne prirent pas le temps d’observer le soin avec lequel le pont en bois qu’ils traversaient avait été construit. Ils étaient pressés d’arriver dans une autre partie de la forêt Boreea. Là-bas, la végétation était si verte et si dense que le soleil pouvait à peine se glisser à travers les feuilles géantes des fougères.

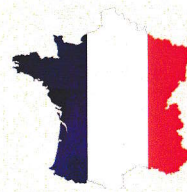
Respecto pentru oameni și câini

„Pe mine Kiwie mă cheamă. Prietenii mei din pădure îmi sunt ca tată și mamă, continuă pisica.

— Prietenul tău Koala doarme de rupe, nimic nu pare să-l preocupe!”, zise O’Loty.

Într-adevăr, cei doi amici tocmai ridicaseră ochii spre crengile copacilor în căutarea păsării despre care pomenise Kiwie, dar când colo, ei văzură, mirați, un koala dormind într-un eucalipt. Frunzele lui tocmai le șopteau copiilor care se plimbau prin Boreea că acest eucalipt ales de micul marsupial era o specie deosebită, cu frunze pline de proteine și puține fibre, din care koala mânca tot timpul, atunci când nu dormea.

« Mon nom est Kiwie. Mes amis d’ici sont ma nouvelle famille, poursuivit le chat.

— Tiens, ton ami le koala dort comme un bébé, rien ne semble le préoccuper», dit l’écureuil.

En effet, en levant les yeux vers les branches des arbres à la recherche de l’oiseau mentionné par Kiwie, les deux compères furent étonnés d’y voir un koala endormi dans un eucalyptus. Ses feuilles étaient en train de murmurer aux enfants qui se promenaient dans la forêt Boreea que cette espèce d’eucalyptus appréciée par le petit marsupial était spéciale. Les feuilles avaient beaucoup de protéines et peu de fibres. Le koala adorait les manger, presque autant que dormir.

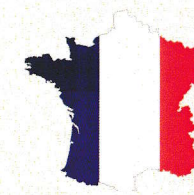

„O’Loty, hai să te prezint lebedei. Aici, ele sunt prietenele mele!

— Oh, Kiwie! Ce splendoare. Nu știam că lebăda poate fi așa încântătoare.”

Lebăda i-a atras atenția veveriței că frumusețea putea fi înșelătoare. Era mai bine să aprecieze, în primul rând, caracterul fiecăruia. Așa îi sfătuia de demult lebăda pe toți, pentru că, pe vremuri, în Grecia Antică, regele zeilor, Zeus, folosisse o viclenie pentru a o cuceri pe zeița Nemesis, care nu îl iubea deloc. Fiind atotputernic, a transformat-o într-o gâscă, el însuși s-a preschimbat într-o lebădă, iar pe Afrodita, zeița frumuseții, a obligat-o să se transforme într-un vultur. În plus, i-a dat acesteia sarcina s-o găsească pe zeița gâscă ascunsă printre găște și s-o sperie în așa hal, încât aceasta să ceară ocrotirea lebedei. Așa s-a și întâmplat. De atunci, oamenii spun „are minte de gâscă” despre cineva care nu gândește, „are ochi de vultur”, când cineva vede foarte bine, iar când un adversar este greu de învins se spune că este „ca Nemesis”.

« O’Loty, approchons-nous vite du cygne, il nous fait signe.

— Oh, Kiwie ! Quel splendide oiseau ! Je n’imaginais pas qu’il puisse être si beau.»

Le cygne siffla à O’Loty qu’il fallait se méfier de la beauté extérieure. Il était préférable d’admirer le caractère de chacun. Ce conseil était ancien, depuis le temps où, dans la Grèce Antique, le roi des dieux, Zeus, utilisa une ruse pour gagner enfin le cœur de la déesse Némésis, qui ne l’aimait pas. Étant tout puissant, Zeus la métamorphosa en oie, lui-même en cygne et il obligea Aphrodite, la déesse de la beauté, à se transformer en aigle afin de trouver l’oie déesse parmi les autres et la pousser vers lui, le beau cygne protecteur. Depuis, les gens disent « être bête comme une oie », « avoir un regard d’aigle » et, quand un adversaire est très difficile à vaincre, « être sa Némésis ».

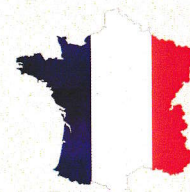

„Uite, O’Loty, îți prezint îndată și o pasăre răzgâiată.

— Din suflet îți mulțumesc. Dar din treaba ta, nu vreau să te opresc.”

Deloc grăbită, pisica îi povesti veveriței că acea păsărică era poreclită „mâncăcioasa de miere” pentru că-i plăcea la nebunie nectarul din florile de eucalipt. Ea trăia în cuiburi elegante, în formă de cupă, și avea mult noroc. Păsările din jurul ei se ocupau de cuibul și de puii ei, precum bunicii se ocupă de nepoțelele lor. Văzându-se băgată în seamă, păsărica își ridică ciocul, ca și cum ar fi dorit să se laude cu norocul ei, ceea ce nu era foarte frumos din partea ei.

« Maintenant mon ami, viens que je te présente l’oiseau qui se vante.

— Je te remercie vivement, mais je ne voudrais pas te faire perdre ton temps. »

Loin d’être pressé, le chaton raconta à l’écureuil que le petit oiseau jaune, de son vrai nom « Méliophage cornu » était surnommé « le mangeur de miel » parce qu’il adorait le nectar des fleurs d’eucalyptus. Cet oiseau avait beaucoup de chance. Il vivait dans un beau nid longiligne en forme de coupe. De surcroît, d’autres méliophages cornus s’occupaient de son nid et de ses petits, comme les grands-parents s’occupent des petits-enfants. Se voyant observé attentivement, l’oiseau souleva son bec, comme s’il voulait se vanter de sa chance, ce qui n’était pas très poli de sa part.

